

حمیده وحیدی
روزنامه‌نگار

(پرتو)

سالی که نشانه‌هایش از نیکی خبر می‌دهند

پس از دو سال، سرانجام عید امسال بعد از کم‌رنگ شدن کرونا جایی برای نفس کشیدن بین مردم ایجاد شد. عطر شوق و امید را از این مسئله و هم‌زمانی اعیاد شعبانیه می‌شد در کوچه و خیابان و بازدیدهای گاه‌به‌گاه خانوادگی دید به‌خصوص که شهر مشهد با توجه به حضور میلیونی زائران، رنگ و نقش همیشگی را گرفته بود.

اما در این میان، زنان چه شاغل چه خانه‌دار با شرایط ویژه‌ای روبه‌رو بودند. از یک طرف گرانی و تورم که اقتصاد شب عید را نشانه گرفته بود چهره خانه و خانواده را درهم می‌کرد و از طرفی، ایجاد امید و برنامه‌ریزی سالانه و وظیفه مدیریت فرهنگی باعث می‌شد یک بار دیگر زنان جامعه تصمیم بگیرند مهربانی و انگیزه را به خانواده و دوستانشان برگردانند. این نشانه را می‌شد در صحبت‌های خودمانی زنانه، فضای مجازی و گروه‌های دوستانه به راحتی مشاهده کرد. انگار عبور بحران کرونا و از دست دادن عزیزان یک بار دیگر جامعه را تکان داد تا کدورت‌ها جایشان را با آشتی‌ها عوض کنند.

در چند روز اول سال که به دلیل حجم زیاد زائران و مشکلات ایجاد شده در مسیر تردد و اسکان به مراکز و کمپ‌های تدارک دیده شده مراجعه می‌کردم، با تعداد زیادی از بانوانی روبه‌رو شدم که در گروه‌های زنانه به زیارت مشرف شده بودند. مسئله جالب بین همه مشکلات، از نبود امکانات کافی برای شست‌وشوی فرزندان خردسال و همین‌طور جایی برای پخت‌وپز و نظافت شخصی، همدلی خواهرانه زائرانی بود که در مساجد و هیئت‌ها و حسینیه‌ها و مراکز فرهنگی در کنار هم قرار گرفته بودند. اگرچه فضای رسانه‌ای استان با توجه به رسالت مطالبه‌گری و رفع مشکلات تلاش کرد نقاط خالی و تاریک را بیشتر به نمایش بگذارد، وصف خدمت خادمان امام هشتم^(ع) و همراهی خود زائران در کنار یکدیگر، قصه‌ای تکرارنشده بود.

در مهدیه مشهد دیدم که یکی از بانوان با داشتن سه فرزند، از دختر شیرخواره مادری دیگر نگهداری می‌کرد تا او از زیارت برگردد. بانوان زائر پاکستانی تلاش می‌کردند با همان زبان اردو به زائرانی که از غرب کشور آمده بودند غذایشان را تعارف کنند. دختر دانشجویی از تهران به دانش‌آموز سهندجی برای انتخاب رشته مشاوره تحصیلی می‌داد. بانوی مسنی با لجه شیرین یزدی عطری را که می‌گفت سوغات سال‌ها پیش از کر بلاست دستش گرفته بود و به گوشه روسری زنان می‌کشید و صلوات می‌فرستاد. زبان مشترک همگی شان هم چیزی جز مهربانی در شهر امام رضا^(ع) نبود. راستش این روزها که به هر دلیل می‌بینیم مطالبات زنان به دست عده‌ای می‌تواند مضرات و هم منفای داشته باشد، با خودم به این فکر می‌کنم که ای کاش همه آنچه از بانوان می‌بینیم درست دیده می‌شد، رسانه‌ها صرفاً بر تاریکی‌ها زوم نمی‌کردند و جایگاه زن در جامعه و خانواده بیش از پیش دیده می‌شد.

به نظر می‌رسد باید امسال را که مزین به نام امام زمان (عج) و هم‌زمان با آغاز ماه مبارک رمضان شد به فال نیک گرفت و با نگاه جدید به حوزه زنان، وارد کار شد.

شهربانو

۲۲ شهریور
۱۵ فروردین ۱۴۰۱
۲۰ شعبان ۱۴۴۴ شماره ۲۳۲۲

(۲)

عکس تزیینی است

شبنم کرمی
روزنامه‌نگار

(آفاق)

رویش «ماه‌ماه» از دل نوروز طبیعت

از میانه بهمن هرسال، بانوان تکاپویی باورنکردنی دارند و شور عجیبی برفضای خانه حکم‌فرما می‌شود. انگار در قراردادی نانوشته، از خانه‌تکانی و خرید تا تغییر دکوراسیون منزل و سر و وضع خانواده، همه، به بهانه نزدیک شدن عید نوروز، در دستور کار خانم‌های خانه از خانه‌دار و شاغل قرار می‌گیرد؛ همه اعضای خانواده هم باید پایه‌پای مادران در این تلاش شیرین و شادمانه و در عین حال طاقت‌فرسا شریک باشند. به‌ویژه اواخر اسفند، اوج برویو و تلاش خانم‌هاست. انگار مسابقه است و همگی باید برنده این میدان باشند!

با پایان این ماراتن نفس‌گیر، طبق رسم دیرین، نوروز که فرا می‌رسد، خانه و زندگی آراسته و منتظر میهمان‌های نوروزی و دید و بازدید عید است. البته از زمان همه‌گیری بیماری کرونا این رفت‌وآمدها متأثر از پروتکل‌های پیش‌گیری از بیماری، تا حد زیادی کاهشی چشمگیر داشته اما پاکیزگی و نو شدن به جای خود باقی است. هرچند عید امسال با انجام واکسیناسیون گسترده، دید و بازدیدهای عید تا اندازه‌ای جان گرفته بود، حال خوب دیگری که پس از تعطیلات نوروزی به خانم‌های خانه جان تازه بخشید انتظار ماه میهمانی خدا در نخستین روز پس از عید بود. حس و حال تلاقی آغاز یک سال کاری، درست پس از پایان تعطیلات نوروزی، با شروع ماه رمضان وصف‌ناشدنی است. به قول قدیمی‌ها خوش‌یمن است و نشانه سالی نیکو.

اکنون پس از مراسم سال نو خورشیدی، این روزها مادران به فکر تأمین و تهیه سفره افطار و سحری و خریدهای کلی و جزئی ماه مبارک هستند. شاید با رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی باز هم بتوانیم سفره‌های افطاری فامیلی و ندی را نیز پهن کنیم و از ثواب آن حظ وافر ببریم. اما این روزها که بانوان روزها هستند، پس از یک دوره طولانی کار سخت

عکس تزیینی است